

ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ

ΣΥΛΛΟΓΟ ΔΟΛΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ



ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΠΑΣΧΑΛΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μαζώ με τον κόκορα και τα πρώτα χελιδόνια έφτασαν και οι πρώτοι επισκέπτες - παραθεριστές στο χωριό.

Πρώτη η οικογένεια Παντελή Παπά, Φώτη Στράτου, Χρήστου Σιούλα, ακολούθησαν οι Κώστα Λεοντάπουλου, Χριστόφορου Μαργαρίτη, Ιλιεττήρη Μούτσου.

Κι όσο το Πάσχα πλησίαζε τόσο άνοιγαν το ένα μετά τ' άλλο τα σπίτια.

Τα τζάκια στην ψύχρα της άνοιξης κάπνισαν, τα ρούχα αερίστηκαν η ασθματική Νιέ-Νιέ κινε τα σπύτια.

Όλα έδειχναν ζωντάνια, κίνηση. Το χωριό ξανάνοιξε μαζώ με την ανοιξιάτικη φύση.

Στις ακολουθίες της Μ. Εβδομάδας η εκκλησία ήταν γεμάτη.

Το βδομά και το βράδυ της ανάστασης μέσα σε γιορταστική όλη με τις ευχές του Παπα-Βασίλη ήλο το εκκλησίαρισμα που έρχεται τ' αυγά και έφταναν το Πασχαλινό κουλούρι που πρόσφερε ο σύλλογός μας.

Ευχές, φιλά, χαμόγελα, ειλικρινείς αντανάκλασες. Η έκφραση της χαράς και της αγάπης ζωγραφισμένη σ' όλο της το μεγαλείο. Καμιά προσπάθεια κανένα βενιαλί.

Όλα αυθόρμητα όλα πηγαία. Την όλη μέρα από το πρωί άναψαν οι φωτιές και αργότερα γέμισαν οι αυλές από τις μυρωδιές των ψητών τις φωνές τα τραγούδια και τα γέλια. Το Δολιό γιορτάζει την Ανάσταση του Κυρίου.

ΤΟΥ ΔΗ - ΓΙΩΡΓΙΟΥ

Η μέρα της Ανάστασης είναι κατ' εξοχή οικογενειακή γιορτή. Του Δη - Γιώργη όμως είναι μέρα επίσης αναστατήση και περισσότερο και γονιωματική γιατί βλίνεται η ευκαιρία ν' ανταλλάξουμε όλοι οι χωριανοί και να αλληλεπηρεχθούμε.

Από μικρός θυμάμαι αυτή τη μέρα την περμένη με ιδιαίτερη χαρά.

Ίσως η μικρή διαδρομή ως τον Άγιο, η τοποθεσία της εκκλησίας μας οι πασχαλινά αυγά και στη συνέχεια οι βλίντες στους Γεωργήδες ήλα αυτά σπανά βενιμένα με την παρόρρηση σε κάνουν να νοιώθεις αυτό το ξεχωριστό γι' αυτή τη μέρα.

Για όλους το έχουν ζήσει πιστεύω να με δικαιολογούν. Όλα λοιπόν και εφέτος έγιναν όπως πάντα. Αξέχαστο το φρέσκο τυρό και οι σάλτσες των Γεωργήδων που θα μας λείψουν ποτέ μέχρι μπει το καλοκαίρι.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΩΤΙΚΑ

Προσκύνημα στον Άγιο.

Ξεχωριστή γιορτή για το Δολιό, η γιορτή του Αγίου Χριστοφόρου. Ιδιαίτερα που εφέτος συνέπεσε την εβδομάδα του Πάσχα ήταν αυτή

να συγκεντρώσει και αρκετό κόσμο.

Από νωρίς το πρωί άρχισαν να ανηφορίζουν ομάδες ομάδες για τον Άγιο. Η αγέλη και η μακρινή απόσταση δε στέλθηκαν εμπόδια όχι θέβαι οι νέους αλλά και σε αρκετούς ανθρώπους μιας καλοκαιρίας ηλικίας να συγκεντρώσουν στην καρδιά του Κουτσουράνου. Η επίσκεψη στα γραφικά μας έβγαλε πολλούς να πάνε να νοιώθουν ψυχική απελευθέρωση, επικοινωνία με το Θεό.

Επισκέψεις στους Φορηδες

Στην επιστροφή από τον Άγιο παρατήρησα το έθιμο. Πρώτα επισκέψη στους Φορηδες. Αυτή τη φορά όμως είχαμε και κατό το ξεχωριστό.

Ότι β' ακολουθούσε από δυο και πέρα θα καταγράφονταν από τον νεογέννητο της τηλεόρασης.

Η Φανή Δημησιόπουλου είχε φέρει τον νεογέννητο της ΕΡΤ - 2 για να καταγράψει τα ήθη και έθιμα του πανηγυριού μας.

Πράγματι όπως έβγιναν οι επισκέψεις στο Φορή Μαργαρίτη, Γιάνναρο και Κωστή μαζί με τα βολιά, τους επισκέπτες τα τραγούδια και χορούς με όλους τους χωριανούς και πολλούς ξένους να παίζουν μέρος σ' αυτές τις στιγμές του πανηγυριού ασφαλώς θα εντυπωσιάζουν τους θεατές απ' ενός και το χωριό θα διαφωτιστούν απ' ετέρου.

Αναμονή λοιπόν στην μικρή οδό θα τα βάλουμε καλύτερα. Προσπαθούμε να προετοιμαστούμε κατά το δυνατό.

Ας έχουμε λοιπόν το νού μας.

Ο ΧΟΡΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΣΤΑΝΙΑ

Κάτω από τη λουλούδια-σμένη καστανιά στήθηκαν αρχικά οι απάγειμα το γλέντι. Το καλινό του Κώστου Λούκα με τη γνωστή Πρωτοβουλία μελωδία κάλινε όλους.

• ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ 2η ΣΕΛ

Σοφά Λόγια του τόπου

Κάποτε το καλοκαίρι κατά το 1934 ή 35. Θυμάμαι είχαμε μια αγέλη στο σπίτι μας και η μάνα μου κάθε πρωί την πήγαινε στην μούρσα να πει νερό κι από εκεί μαζί με άλλα τα έπαιρνε ο Γελαδάρης.

Εγώ πάντοτε πιασμένος από την ποδιά της Παναγίας σαν το κοτέλι, έτρεχα δίπλα της. Ο Δρόμος φυσικά από το σπίτι μου προ την μούρσα είναι γνωστός από το σοκάκι μας (όπως λέγανε τους δρόμους) που είναι το σπίτι μας τα σπύτια των Λατσουαίων, μετά του Διαμαντούκου, τα Βασιλικά, η καλύβα της Σεβαστής, του Μολάμη και στην Μούρσα.

Γυρίζοντας λοιπόν από την Μούρσα και μόλις περνούσαμε την καλύβα της Σεβαστής, μπροστά στα σπύτια των Βα-

Γιατροί πότε θα έρθουν;

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι η επαρχία πάσχει στον τομέα της υγείας. Οι ανάγκες που υπάρχουν για γιατρούς δεν καλύπτονται από την υπάρχουσα κατάσταση.

Ένας ή δυο αγροτικοί γιατροί που τοποθετούνται δεν φθάνουν για όλα τα χωριά και οι ασθενείς ταλαιπωρούνται και υποβάλλονται σε χίλιους κόπους για να έλθουν στα Γιάννενα.

Ακόμη τα αγροτικά ιατρεία δεν είναι πλήρως εξοπλισμένα για να παράσχουν νοσηλεία.

Το όλο πρόβλημα όμως πιστεύουμε ότι θα λυθεί και με τη λειτουργία του Κέντρου Υγείας Δελβινάκιου που θα εξυπηρετήσει όλη την επαρχία Πρωτοβουλίας και φυσικά και το χωριό μας.

Ήδη το κέντρο έχει εξοπλιστεί με όλα τα απαραίτητα μηχανήματα και έχει επανδρωθεί με νοσηλευτικό και βοηθητικό προσωπικό.

Απομένουν μόνο οι γιατροί για την ομαλή λειτουργία του και για την πλήρη παροχή υπηρεσιών στους ασθενείς.

Στο Κέντρο Υγείας Δελβινάκιου θα πάνε οι εξής

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Του ΔΗΜ. Κ. ΠΟΤΣΗ

Που βρίσκονται θαμένες τόσες πολλές αναμνήσεις και μάλιστα τόσο ζωντανές σαν νάναι τώρα; Και όμως πάνε πολλά χρόνια από τότε!

Ήμουν παιδί τότε και ζούσα στο χωριό μου το όμορφο Δολιό, όπου συγκεντρωνόταν όλος ο κόσμος μου εκεί, τόσο απλά και ήσυχα.

Έρχονταν λοιπόν το Πάσχα! και θυμάμαι... πρώτα τη Σαρακοστή! Η νηστεία ήταν κάτι το δεδομένο, δεν ήταν ανάγκη να μας επιβάλλουν. Κάθε Παρασκευή βράδυ πηγαίναμε όλοι στην εκκλησία γι' αυτούς χαιρετισμούς με τη Σύνοψη στο χέρι.

Η μεγάλη διέγερση πάντως ξεκινούσε το Σάββατο του Λαζάρου. Ήταν για μένα η πρώτη φορά στη ζωή μου που θάλαγα τα κάλαντα μαζί με την παρέα πουχαμε φτιάξει.

Στριφογύριζα όλη τη νύχτα απ' την αγωνία στο αχυρένιο στρώμα μου, μήπως με πάρει ο ύπνος και δεν ξυπνήσω τα χαράματα και φύγει η συντροφιά μου και δεν πω τα κάλαντα, παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις των γονιών μου, ότι θα με ξύπναγαν αυτοί.

σαν γίγαντας για μένα.

Καλημέρα μωρέ μπάρμπα Κώστο! Τι κάνεις; Που είπες η μάνα μου όπως πάντα!

Καλημέρα μωρ Παναγιώ, της είπες, τί να κάνω; Για εδώ! Εί τι να κάνω μωρέ Μπαρμπα Κώστο! Του είπες η Μάνα μου.

Να μας καμωθεί να σκάσω με της είπες τούτη τη φορά.

Καταλαβαίνοντας ότι κάποιο στενοχώρια είχε ο Γερόντας κι ήταν έτσι, η Μάνα μου με τράβηξε και πήγαμε πιο κοντά.

Άκουσα που τον ρώτησε με ταξά άλλων!

Κανά χαμπέρι μωρέ Μπαρμπα Κώστο από τα παιδιά;

Είχατε κανα γράμμα; Το Γερόντας είχε δυο παιδιά στην ξενιτιά, τον Γιάννη στην Αμερική και τον Γιώργη στην Αυστραλία κι απάντησε, τίποτα μωρ Παναγιώ! Σταμάτησε, • ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ 3η ΣΕΛ

γιατροί: 1 Παθολόγος, 1 Παιδίατρος, 1 Ιοδοντίατρος, και 1 Μικροβιολόγος ενώ σταδιακά θα επανδρωθεί και με άλλο ιατρικό προσωπικό.

• * •

Πρέπει όμως το δυνατόν συντομότερο η πολιτεία να φροντίσει να λειτουργήσει το Κέντρο Υγείας Δελβινάκιου που τόσα θα προσφέρει στους κατοίκους της ακριτικής περιοχής του Πρωτοβουλίας, και να επανδρωθεί και μ' άλλους γιατρούς.

Αντιλαμβάνοντας σαφέστατα τις δυσκολίες που προκύπτουν και που εντοπίζονται τόσο στον οικονομικό τομέα όσο και στους γιατρούς που δεν θέλουν να υπηρετήσουν σε τόσο μακρινά χωριά.

Το έργο τους όμως είναι υψηλό. Είναι το ύψιστο λειτούργημα γιατί έχει να κάνει με τη ζωή του ανθρώπου.

Και θα πρέπει να αντιληφθούν όλοι ότι οι κάτοικοι των χωριών που κατά το πλείστον είναι ηλικιωμένοι δεν μπορούν να ταλαιπωρούνται.

Και αρχίσαμε απ' τα χαράματα σπύτι το σπύτι τραγουδώντας: «Ήρθε ο Λάζαρος ήρθαν τα Βάγια...» και όλοι οι χωριανοί μας έδιναν άλλοι κοσιόλεπτα και δεκάρες και άλλοι αυγά, (διότι σε κάθε αυλή και σε κάποια άκρη της υπήρχε οπωσδήποτε και ένα κοτέτσι). Το μεσημέρι κατάκοποι, αλλά ευχαριστημένοι και περήφανοι μετρούσαμε το προϊόν της εισπραχίας και το μοιράζαμε όλοι εξ ίσου.

Όμορφα χρόνια, ομορφότερα τα νειάτα, και η ζωντάνια των χωριών μας εκείνη την εποχή ομορφότερη απ' όλα.

Και έφτανε η Μεγάλη Εβδομάδα με τις πασχαλινές δουλειές σε κάθε σπίτι. Θυμάμαι το γενικό ξεσέκωμα των σπιτιών και κυρίως το καθάρισμα, το πλύσιμο και το ασθέτωμα μέχρι έξω στις αυλές και στις ρούγες. Βοηθούσαμε όλοι μικροί - μεγάλοι και δεν είχαμε και σχολείο!

Τη Μεγάλη Παρασκευή μαζεύαμε λουλούδια απ' τις αυλές και απ' τον Κουβαρά για να στολίσουμε τον Επιτάφιο, διότι το θεωρούσαμε μεγάλη τιμή και προσκύνηση προς τον Εσταυρωμένο.

Μέγα Σάββατο πρωί λουσμένοι και καλοντυμένοι (το κατά δύναμη) πηγαίναμε στην εκκλησία να μεταλάβουμε, αν και νοιώθαμε ότι δεν είμασταν απόλυτα εντάξει, διότι κάποιο ψέμα θάχαμε πει ή κάπου θα κλέψαμε κανένα φρούτο, αλλά αυτά συγχωρούνται για τα μικρά παιδιά.

Μετά τη θεία Μετάληψη δεν έπρεπε (όπως μας λέγαν οι γονείς μας) να τσάκωθουμε, να ματώσουμε και να μην φτύσουμε κατόπιν και να μην το βράδυ να ύπνο για να μας πάρουν στην Ανάσταση.

Κατά τα μεσάνυχτα και με το πρώτο κτύπημα της καμπάνας όλοι παρών στην εκκλησία. Κρατούσα θυμάμαι μια πλουμιστή λαμπάδα δώρο της νοιάς μου και ένα χάρτινο φανάρι που τόχα φτιάξει μόνος μου για να φέρω το φως της Ανάστασης στο σπίτι μου.

Με το Χριστός Ανέστη εκ νεκρών άναθαν όλα τα κεργιά και οι λαμπάδες, ενώ οι τρεις καμπάνες κτύπουν χαρμόσυνα μέσα στον κρότο που έκαναν τα κωνηγετικά όπλα, τα βαρελότα που έπεφταν βροχή, απ' τους μεγάλους και μικρούς χωριανούς μου για να αναγγείλουν την Ανάσταση του Θεανθρώπου.

Αν παρελπίδα αυτές τις γραμμές τις διαβάσει κανένας νέος, τωρινός εποχός, τον παρακαλώ να μη με κοροϊδεύει, γιατί σαν μεγαλώσει, οι αναμνήσεις που θάχει απ' τα σημερινά του παιδικά χρόνια, θάινε γι' αυτόν εξίσου ωραίες και μοναδικές σαν τις δικές μου αναμνήσεις.

Γιάννενα Μάιος 86

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Πέθανε στην Αθήνα στις 18 Απριλίου ο συγχωριανός μας Νικόλαος Θανόπουλος.

Η κηδεία που έγινε πάνδημη στον Άγιο Νικόλαο Δολού με τη συμμετοχή των συγχωριανών του, Πωγωνήσιων, Γιαννιωτών και των ισχυγυνών του.

Ιδιαίτερα σημειώθηκε από τους παρισταμένους η συμμετοχή της εκκλησίας μ' επικεφαλής το Μητροπολίτη Δρυϊνούπολης και Κονίτης κ. Σεβαστιανό, ο οποίος, στον ύστατο λόγο του αποχαιρετισμού που του απηύθυνε, τόνισε ότι ο

τρόπος ζωής και το ήθος τέτοιων καλών Χριστιανών και Πατριωτών ας είναι παράδειγμα για τις νέες γενιές.

Εκ μέρους του Πνευματικού Φάρου Ιωαννίνων, όπου και ήταν πρόεδρος μέχρι την ημέρα του θανάτου του, τον αποχαιρέτησε ο θεολόγος κ. Κατοσίμπρας, εκ μέρους του Εκπολιτιστικού Συλλόγου Δολού ο κ. Χ. Τζόβας και εκ μέρους των απανταχού Δολιωτών ο κ. Γ. Νάστος.

Οι ομιλητές, με λόγια βγαλμένα από την ψυχή τους που

εξέφραζαν τον πόνο και τη θλίψη όσων τον γνώριζαν, αναφέρθηκαν στον αγώνα του για την ανάπτυξη του χωριού και στην εν γένει κοινωνική του προσφορά.

Παρά την καταρρακτώδη βροχή, μακρύ ήταν η ουρά της συνοδείας προς την τελευταία του κατοικία τον Αγίαννη. Το φέρετρο έφεραν στους ώμους τους νέοι του χωριού, τελευταία ευγενική χειρονομία στον οραματιστή ενός ωραϊότερου μέλλοντος του Δολού.

Κ. Μ.

Επικήδειος από τον κ. Συμεών Κατσίμπρα

«Μακάριοι οι εν Κω αποθνήσκοντες... τα δε έργα αυτών ακολουθεί μετ' αυτών».

Σεβασμιώτατε

Αγαπητοί μου,

Από χτες το χωριό αυτό, το Δολό και το Πωγωνί έγινε πτωχότερο και μεις γίναμε πτωχότεροι.

Γιατί ο Θεός πήρε μέσα απ' την αγκαλιά μας και τη συντροφιά μας το Νικόλαο Θανόπουλο.

Το φίλο, τον πατέρα, τον αδελφό, τον πατριώτη, τον πιστό Χριστιανό τον αγωνιστή του καλού, το δραστήριο, τον φιλόγερο, τον αεικίνητο, τον άνθρωπο που ήξερε να θυσιάζετα για το χωριό του για τους άλλους.

Σπάνιοι στην εποχή μας τέτοιοι άνθρωποι.

Πι έκανε όμως τον Θανόπουλο να ξεχωρίζει μέσα σ' αυτό τον κόσμο;

Δυό ήταν τα μεγάλα του προσόντα.

Ήταν δυνατός πιστός και φιλόγερος πατριώτης.

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΠΙΣΤΟΣ: Πίστευε με θερμή και με συνέπεια ζωής στο Χριστό και την αλήθεια του. Αγαπούσε την εκκλησία του χωριού του και λάτρευε τα ξωκλήσια του. Για το καθεύα είχε να σου πει χίλιες δυο ιστορίες που διατηρούσαν τη ζωντάνη παράδοση του χωριού με τα ήθη και έθιμα με τους εσπερινούς και τις λειτουργίες. Πολλές φορές έμπαινε σ' αυτά και με ευλάβεια έβαλλε το τροπάρι του Αγίου.

Και όταν τα πράγματα τον υποχρέωναν να μείνει στα Γιάννενα ζούσε εκεί με τη λαχτάρα που Α' - Νικόλα και του Αγίου Χριστοφόρου του προστάτου του χωριού. Αναπολούσε, νοσταλγούσε και δεν έχανε ευκαιρία να επιστρέφει να ζη κοντά τους σαν μικρό παιδί και με τον σάφωνα ενθουσιασμό του να βοηθήσει και άλλους να καταλάβουν ότι αυτή η πίστη είναι μια ευλογημένη ζωή που έδινε την απολαύβη είσαι ευτυχής και μεταδίδεις ευτυχία.

ΗΤΑΝ ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ: Αγαπούσε το Δολό με ασυγκράτητη ορμή και λογική.

Όταν κάποτε τον ρώτησα: Γιατί έτσι αγαπάς το Δολό; Μ' απάντησε: Όποιος αγαπάει την πατρίδα του, πρώτα αγαπάει το χωριό του. Γι' αυτόν το Δολό ήταν όλος ο κόσμος. Πάσχιζε γι' αυτό. Κουράστηκε. Σόδεψε αγία και χρήματα. Κόπος και μόχθος να διατηρήσει το Δη

μοτικό σχολείο, την ταπετουργική σχολή, να έλθει το νερό, να γίνει ο δρόμος, να στρωθεί η πλατεία, να υπάρχει ζωή σ' αυτό το ακριτικό και μαρτυρικό χωριό.

Όταν μιλούσε για Πωγωνί, Δολό και την γύρω επαρχία, νόμιζες ότι ετρέφετο πνευματικά και ζωντάνευε και γινόνταν όλο φωτιά και δύναμη κα ορμούσε και νικούσε κάθε αντίθετη δύναμη και εμπόδιο. Ο πόθος αυτός ήταν το ηρώικό, το αιματοβαμμένο, το ακριτικό, το δοξασιμένο Πωγωνί.

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ:

Μια έκφραση αυτής της διπλής αγάπης του στο Χριστό και την πατρίδα, ήταν η συμμετοχή του σε έργα πρωτοποριακά και κοινωνικής ωφελείας. Όπου έβλεπε ανιδιοτελή προσπάθεια, έργο εθνικό ή θρησκευτικό έρχονταν να δώση το παρόν και τον δυναμισμό του.

Αυτή η λαχτάρα του τον έφερε στη προσπάθεια που από είκοσι πέντε (25) χρόνια κάνει το Σωματείο «Πνευματικός ΦΑΡΟΣ Ιωαννίνων» πρωταθλητής στο έργο αυτό. Εκεί συνήντησε κι' άλλους με τα ίδια ενδιαφέροντα, τα εθνικά και τα θρησκευτικά. Αυτός πρωτοπόρος, σταθερός, αμετακίνητος στις αρχές του. Και στα εμπόδια γεμάτος ελπίδα. Και στις επιτυχίες ταπεινός αλλά και γεμάτος χαρά. Ποτέ η χαρά και το ενδιαφέρον του δεν του απέλειπε. Με την εντιμότητά του, την ανιδιοτελεία του, την ειλικρίνειά του και το ζήλο του ξεχώρισε κι' ανέβηκε ψηλά στην συνείδηση των μελών κι' έλαβε την πρώτη θέση μεταξύ των συνεργατών. Ήταν η σύνεσή του, η πείρα του, και η μεγάλη του καρδιά που τον έκανε να ξεχωρίσει κι' έπειτα πήρε άξια τον ρόλο του υπεύθυνου. Έγινε πρόεδρος μέχρι τη στιγμή που ο Κύριος τον κάλεσε κοντά του.

Αληθινά πτωχόναμα σήμερα. Χάσαμε τη σύνεσή του και τη σοβαρότητα του. Χάσαμε τη θετική παρουσία του και την συγκρατημένη αισιοδοξία του.

Όμως πιστεύουμε ότι τον κερδίσαμε αιώνιο προεβουτή στον ουρανό κοντά στο θρόνο της χάριτος. Εκεί τώρα θα προσεύχεται για τη σύζυγό του. Τα παιδιά του και τα εγγόνια του. Τους δικούς του και τους συγγενείς του. Για το Δολό και το ηρώϊκό Πωγωνί.

Και για μας που τον αγαπήσαμε και που ζήσαμε μαζί του

ένα τέταρτο αιώνας. Είκοσι πέντε ολόκληρα χρόνια.

Σεβαστέ μας Κυρ. Νικό Πατέρα μας, αδελφέ μας, συναθλητή του καλού αγώνα ας είναι αιώνια η μνήμη σου. Είδε ο Θεός να ξεκουράσει την ψυχή σου, στην αγκαλιά του.

ΡΙΞΑΝΕ ΛΑΔΙ ΣΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ

Λάβαμε από τους:	
Χριστόφορον Ράπτην USA	13.286
Χριστόφορος Ζωΐδης	500
Θωμάς Γουρδούκη	1.000
Δημήτριον Μουστόπουλον	500
Σπυρίδων Πέγιον	1.000
Αναστ. Μάρκου Μούστου	1.000
Παύλον Διαμαντούκον	2.700
Δημήτριον Αναστασίον	1.000
Κων/νον Αναστασίον	1.000
Ιωάννην Συνόγαλον	1.000
Παντελήν Παππάν	2.000
Ιωάννην Κουβαράν	1.000
Ιωάννην Στόλην	2.000
Α. Κουτσόν	2.000
Παναγιώτην Λώλην	2.000
Όλγα Γιάννου Χριστοδούλου	1.000
Χρήστον Σιούλαν	1.000
Νικήτην Παναγιωτόπουλον	2.000
Ζήκαν Αθανάσιον	1.000
Τζόβαν Χρήστον	2.000
Δάκκαν Γεώργιον	2.000
Περσεφόνη Περώνη	1.000
Σταύρον Ζωΐδην	1.000
Γεώργιον Ντόντην	1.000

● Στη μνήμη του Νικολάου Θανόπουλου αντί στεφάνου πρόσφεραν στην εκκλησία του χωριού μας οι:

Χριστόφορος Μούτσος 5.000
Τα ξαδέφια: Δημήτριος Μουτούπουλος, Ελένη Δημητριάδη, Κωσταντίν Ζωΐδης, Αρετή Τσιάβου, Ευτυχία Οικονόμου, Λευκοθέα Πύλη: 5.000

Εκ μέρους της συζύγου Μάρκου Μούτσου Αναστασίας 1.000 δρχ.

Η Αρετή Τσιάβου 1.000 δρχ. στη μνήμη του συζύγου της Αναστασίου.

ΔΩΡΕΑΙ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Με τη συμπλήρωση ενός χρόνου απ' το θάνατο του πολυαγαπημένου μας συζύγου και πατρός ΘΕΟΧΑΡΗ Κ. ΠΕΡΟΝΗ η σύζυγός του Περσεφόνη στέλνει δρχ. 10.000 στην εκκλησία Δολού Πωγωνίου, αντί ετησίου μνημοσύνου.

Ο κ. Πέτρος Θανόπουλος δρχ. 6.000 εις μνήμην του πατρός του ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

Ο κ. Κωνσταντίνος Λέκκας δρχ' 5.000

Ο κ. Γεώργιος Λέκκας δρχ. 10.000 εις μνήμην πατρός των Αθανασίου.

ΑΠΟΗΧΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

Συμβαίνει στους ηλικιωμένους απόμαχους επαγγελματίες —και όχι απόμαχους της ζωής όπως δυστυχώς πιστεύουν οι ίδιοι— που ενδίδουν στον πόνο του συνανθρώπου τους, μεταφέροντάς του παθητικά στον εαυτό τους, με το να περιμένουν, τι άλλο τη δική τους σειρά.

Τα έργα των κουρασμένων αυτών ανθρώπων τα συνεχίζουν τώρα τα παιδιά, τα εγγόνα, οι συγγενείς. Αποκλειστικά υπεύθυνοι είναι αυτοί. Αυτοί εισάγουν καινούργια συστήματα νέες μεθόδους. Οι συμπαθέστατοι γέροντες, παρακολουθούν όλα αυτά γεμάτοι ερωτηματικά και κάπου υποσυνείδητα μπλέκουν το ρόλο τους. Οι εποχές άλλαξαν. Τους ζητούν να κάνουν πίσω. Η εξέλιξη τους ξε-

χνά. Το παρελθόν παύει να υπάρχει. Και αυτοί μένουν με το καμμό.

Εκφράσεις του είδους: Τα παιδιά μου τα τακτοποίησα τώρα ας πεθάνουν είναι συχνές. Ευτυχία γι' αυτούς είναι: η επιτυχία των παιδιών τους. Μα μόνο αυτή;

Αυτοί δεν θα πρέπει να χαρούν τα έργα τους που συνεχίζονται με τον ίδιο ζήλο από τους πιο νέους; Δεν θα χαρούν με τη χαρά των παιδιών τους;

Τότε είναι πιστεύουμε η ευκαρία να συνειδητοποιήσουν την ουσία της ζωής. Το μεροκάματο είναι ο ΚΑΡΠΟΣ και η σύνταξη, η γλυκειά του γεύση.

Εξ άλλου η πείρα τους μας είναι πάντα πολύτιμη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Γ. ΜΙΛΙΩΣ

Στον φίλο μου Γιώργη Τζήμο

“Εις μνήμη”

Για δες καιρό που διάλεξε ο χάρος να σε πάρει. Τώρα π' ανθίζουν τα γρασιά, και θγαίνει η γης χορ- (τάρι.

Ήσουν καθάριο, γάργαρα και άδολο παλληκάρι.

Γιατί μας Γιώργη αξέχαστε και του Δολού καμάρι

Στις 23 του Μάρτη μαζί στο Περιστερί

χαιρετηθήκαμε σφιχτά χέρι με χέρι.

Που ήλθες στο μνημόσυνο για να παρηγορήσεις

και τελευταίον χαιρετισμό ήταν να μας αφήσεις!

Και την Δευτέρα Γιώργη μας και κάπως ξαφνικά

μας έφυγες, και μας άφησες, μόνο το έχετε γεια.

Δεν είναι κρίμα και άδικο δεν είναι κι' αμαρτία

να σε αρπάξει ο χάροντας χωρίς καμιά αιτία;

Δεν βρισκαμε λέξεις Γιώργη μας, να παρηγορή-

(θούμε

μόνο στην καλή σου τη ψυχή, εκεί θε να τις θρούμε.

Όσοι κι' αν σε γνωρίσαμε, εδώ εις το Πωγωνί

θυμούμαστε τις συμβουλές, και η καρδιά μας λιώνει

Φίλοι και συμπατριώτες, όσο πλούσιοι κι' αν γίνεται

εκείνο που μετράει, άνθρωποι να μείνεται.

Αυτό το πρώτο σε κάθε συντροφιά

και με τις ιστορίες σου, μας γλύκανε τη καρδιά.

Αξέχαστο τέκνο του χωριού Δολού

πάντα θα σ' έχω με στο νου.

Στην καρδιά μας έχεις μείνει.

Αιώνια σου η μνήμη.

Κτίσματα 30 - 3 - 86 Παπα - Χρήστος Μάτσας

Κουτσομπολιό - Κουρκουβουριό

Η Κόλαινα γύριζε από το πηγάδι με τη βαρέλα γιομάτη, χαλαρωμένη και το φλασκί στα χέρια. Τσεδώ έρχονταν η Γάκαινα, έβγαλε τα γόδια για τον πιστικό.

— Καλημέρα, Κόλαινα.

— Καλημέρα, Γάκαινα.

— Τι κάνεις, πώς ξεμερώσα-

τε;

— Καλά, Για, τι να ξεμερώ-

σωμε, κείνη η μαυρω - Μπάμπη

κι η Αλκάλει δε μ' άφκε να κλεί-

σω μάτι. Όλην τη νύχτα χού-

γιαζε. «Νύφη δώμου νερό, νύ-

φη σήκωσε με, γύφη φέρε μου

το τσουκάλι». Την έπιασε μια

χυμούρα που 'δεν μολογιέται.

Δεν την περ' ο Θεός να γλυ-

τώσω 'πό ταύτη.

— Τιμάδες τα νέα:

— Τι μωρή, για πες μου;

— Έρθε ο γυιός του Πουρ-

νάρα εμείς από την Πόλη. Τρί-

για μουλάρια κατακέφαλα φορ-

τωμένα.

— Μπά'ι μ' αυτό ήταν χα-

μένο, δεν κούγανταν πούθενά.

— Ήταν χαμένο γιατί τώαν

μαγέψι, για να μη βρη δρόμο

νάρη. Αλλά η Πουρνάρα πάει

στην κοκκαλού και τάλους τα

μάγια, και γιάτος πώρθε και

καζαντισμένος κιάλες. Και τώ-

χουν κα τη νύφη έτοιμη, κα-

παριασμένη.

— Μπά'ι, Παναγία μου, που

στο Διάολο τα μαθαίνεις όλ'

αυτά. Για πες μου, μωρή, ποιά

είναι.

— Έ, ποιά είναι σάμα δεν ξε-

ρεϊς. Πόσα σου σταλίζουν, λέω,

σάμα τον έχεις κατασούλα.

— Να μη φτάκω, δεν ξέρω η

μαύρη. Πρώτη βολά τα κουγω

αυτά τα χαμπερία.

— Τάχουν όλα φκασμένα με

τη Δέσπω της Περδίκως.

— Αστραπή! κείνη την τσια-

κίρω να πάρη! χάθηκαν οι κο-

πέλλες. Δεν ήλεγες τίποτε για

την Τσιάντα του Αρσεστά, κεί-

νη είναι καλή κοπέλλα, μωρέ

κούγιαβλο.

— Πίκα, λέω κείνη τη σβαρί-

λω να πάρη, που δεν ξέρει να

μάση τα πατούνια της!

— ...!

— Καλά, ό,τι θέλουν ας κά-

μουν. Τ' άλλο χαμπερί τώμαρες;

— Τι άλλο πάλε, για πες μου;

Μωρ' εσύ είσαι η εφημερίδα

του χωριού.

— Τι φταίω εγώ. Για που έρ-

χονται και μου τα λένε. Λέ-

νε ότι ο Κώτσιο Κούμαρης κά-

νει γλυκά μάτια της Ιαριστείδαι-

νας, και πον απήκασε ο Αριστεί-

δης και μη ρωτάς τι έχει να γέ-

νη.

— Μακάρι, να γίνονται κά-

τι τέτοια να κάνωμε και μεις

χού, μωρέ κούγιαβλο.

— Μπα η , βαρέλα σου τρέχει

μωρ μαύρη, γίνκες μούσκεμα

— Φίδι που μ' έφαγε, γίνκα

κούμπα, και μήνα που θα την

πώ μωή στο σπίτι. Να, να

γένης ξήκι, εδώ που σ' ήρτα και

με χασομέρησε.

— Αμ και μένα πουν τα γί-

δια μου, έφωγαν και που θα τα

βρω τώρα. Ο πιστικός σκαπέ-

τρεσ τώρα. Τι έχω πάθει η μαύ-

ρη. Α' φεύγα τώρα και αύριο

θα σου πω και άλλα.

(Απόσπασμα από το βιβλίο των

Β. Πιλάτσικα Ν. Λώλη.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ο Εκπολιτιστικός Σύλλογος Δολού με την αναγγελία του θανάτου του Νικολάου Θανόπουλου συνήλθε έκτακτα στις 18 του μήνα Απριλίου και αποφάσισε τα παρακάτω:

1. Να παρευρεθεί σύσσωμο στην κηδεία το διοικητικό συμβούλιο και να εκφράσει τα συλλυπητήριά του στους οικείους του.

2. Να κατατεθεί στεφάνι.

3. Να εκφωνήσει επικήδειο εκ μέρους του Συλλόγου το μέλος του κ. Χρήστος Τζιόβας.